

Weekend for to (en krimi..)

Novelle af Jørgen Mathiasen

(bearbejdet af Annette J de Vink)

Sommerhuset lå på Fyrrestien, og der stod Jensen på døren.

Det var først på aftenen en fredag med efterårsrusk i luften. Det blev tidligt mørkt nu, og i fyrretræ plantagen bag huset var der allerede bælgmørkt. Henning sad i bambus stolen i opholdsstuen med en flaske whisky foran sig på det runde bord. Bordlampen med

den hvide skærm spejlede sig i vinduerne ud til terrassen mod vandet. Han tog en drink, mens han ventede på nyhederne i TV.

Lige før stod han i den åbne terrassedør et øjeblik. Der var ingen stjerner, og der var ikke lys hos naboerne. De blev sikkert i byen den weekend. Det var også koldt, og blæsten ude fra havet gik lige igennem og gav ham gåsehud.

Han var kørt derud efter fyraften i firmabilen for at hente fjernsynsapparatet, stereoanlægget og hvad der ellers kunne friste en indbrudstyv i vintermånederne. Han ville have været hurtigt hjem igen, men whiskyen gjorde ham magelig, og han havde været ovenpå og skifte til rullekravesweater og cowboybukser.

Der var ikke noget særligt i nyhederne, men en reportage om et nyt omfattende sommerhus tyveri fangede hans opmærksomhed. En organiseret tyve-bande havde hjemsogt et nordsjællandsk område med fritidshuse. Der var billeder af en ældre mand, som havde overrasket tyvene i sit hus midt om natten. Han var blevet stukket ned med knive og blev først fundet den næste morgen i en blodpøl. Der var nærbilleder af snit- og stik sårene i hans bryst og mave.

Henning slukkede for kassen. Knive og blod gjorde ham syg. Han hældte en sjat whisky mere op og gik en runde på plankegulvet, mens han nippede til glasset. I forbifarten kastede han et blik på hjørneskabet, men der skulle ikke drikkes og ryges mere. Han tog den store natkikkert på kommoden og vejede den i hånden. Med blæsten buldrende udenfor var det på en måde som at være på broen en stormfuld nat. Han vidste godt, at han kun tænkte sådan, fordi han var ved at være lidt fuld.

Det var begyndt at regne, og dråberne blev pisket ind mod ruderne af blæst en. Han var godt træt efter en travl dag og en lang køretur ud til kysten. Han var også gået lovlig hårdt til sprutten, endda på tom mave, fordi han ikke engang havde gidet åbne en dåse. Han tog whiskyen med, slukkede i stuen og gik ovenpå.

Han blev siddende lidt på kanten af dobbeltsengen og bladede i et ugeblad, der lå på natbordet. Det var et farvestrålende nummer om sommervej og strand liv, men han

ville ikke tænke på Lunni nu. Det havde været en forstyrret sommer, og på en måde nød han at slappe af.

Han lagde sig tilbage og slukkede natbordslampen. Han ville ligge i mørket og lytte til stormen, men var næsten væk med det samme.

Han vågnede igen uden at være klar over, hvor længe han havde sovet, og hvorfor han var vågnet. Det kunne skyldes et omslag i vejret. Det var mørkt endnu, men blæsten måtte have lagt sig, for han kunne tydeligt høre bølgeslaget fra stranden. Et øjeblik efter vidste han, at det ikke var vejrforandringen, der havde vækket ham, men en støj fra stuen nedenunder. Der lød skridt, og han for sammen, da planken lige indenfor døren til stuen knirkede højt.

Der blev helt stille igen bortset fra det ensformige bølgeslag og den fjerne lyd af stormvejret, som nu befandt sig langt borte.

Men lydene nedefra vendte tilbage uden varsel, højere og mere pågående.

Skridtene var hurtigere, skufferne i kommoden blev efter tur trukket ud og næsten med det samme knaldet i. Måske var der flere. Uhygge følelsen gjorde ham urolig, og hans første forskrækkelse var ved at blive afløst af frygt. Han rystede på hånden, da han tændte lampen.

Der blev død stille netop, som han svingede benene ud af sengen, og det kom helt bag på ham, at fjedrene i sengebunden knagede så højt. Hans nakkehår rejste sig, og han blev siddende længe uden at røre sig, mens han lyttede anspændt. Men der var stadig helt stille i huset. En sveddråbe trillede meget langsomt fra armhulen ned ad armens underside. Han var mærkelig tør i munden, som om der slet ikke blev dannet spyt. Det kunne skyldes whiskyen, men det troede han ikke rigtigt på. Han havde også ondt i maven, og det plejede han ikke at få af scotch.

Stilheden blev først brudt, da der var én ved hjørneskabet. Lågen peb langtrukket, fordi hængslerne trængte til at blive smurt. Der lød en klirren af flasker, før der igen blev stille. Han hældte det sidste i sin egen flaske op i glasset og skyllede det ned. Det var nu eller aldrig, selv om han var bange. Han trak skoene af uden at snøre dem op og stillede dem på gulvet. Med den tomme whisky flaske i hånden som en kølle listede han ud på den mørke trappeafsats. Hans chance bestod i at komme ubemærket ned ad trappen til den lille entré med knagerækken. En lys-stribe på gulvet dernede viste, at døren til stuen stod på klem.

Trappen knirkede også. Han blev stående helt stille og lyttede, mens han fingerede nervøst ved etiketten på flasken. Det var blevet værre med maven, og han krummede sig lidt sammen for at holde den i ro. Undertrøjen føltes nu klam under den uldne sweater, og rullekraven kradsede ham på halsen.

Han nåede lige ned i entreen, før aktiviteten i stuen blev genoptaget. Noget, der lød som et tungt hop på stedet, blev afløst af skridt, der var tættere på nu og også virkede tungere, men samtidig lød det, som om der kun var én. Skridtene havde retning lige mod døren ud til entreen. Han stod med flasken halvt løftet, men var næsten lammet af skræk ved tanken om, at døren nu ville blive revet op.

Men det skete ikke. Skridtene standsede af en eller anden grund, og han sænkede lidt efter lidt flasken, pustede ud og skubbede varsomt døren så meget op med pegefingeren, at han kunne kigge ind.

I første omgang troede han, at det var sket. Han så lige ind i et par sorte øjne, der var rettet mod ham som to pistolmundinger. Øjnene hørte til i et bredt, fladt ansigt med en kraftig hage. Hvis der fandtes en særlig slå på tæven-type, kunne han her sagtens være en af slagsen. Og der ville være vægt bag hans slag, for han var mindst 2 meter høj og vejede næppe et gram under 100 kg. Det eneste opløftende var, at han ikke længere stirrede stift på døren ud til entreen, men på et punkt lige ved siden af.

Han stod let skrævende på gummiskoene og fjernede med tungespidsen et eller andet, måske et tobaks-korn, fra overlæben. Han var langskægget, og skægget var lige så sort som hans slikkede hovedhår. Han var iført en hvid, ikke alt for proper vindjakke. Der stak en pakke cigaretter - Senior Service fra hjørneskabet - op af den ene brystlomme. Han gnubbede sig på låret, sikkert fordi lærredsbukserne strammede om hans fyldige overben. Mens han gnubbede; sås det tydeligt, at han havde en lille tatovering, måske et pigenavn, på håndledet.

Han havde det åbenbart med kløe, eller også tænkte han bare, for han førte hånden op til tyrenakken og loppede sig også der. Derefter så det ud, som om han fulgte en indskydelse, for han vendte ryggen til og gik over mod det runde bord. Bagfra var det meget tydeligt, at bukserne strammede, for hans endebalder sad som to kupler.

Henning var ikke i tvivl om, at han burde gøre sig usynlig så hurtigt som muligt. Han skulle bare hen til hoveddøren, have den åbnet og af sted på strømpesokker over de våde fyrrenåle. Det var en jammerlig sortie, men han var og blev en kujon.

Han havde allerede spændt musklerne for at sætte af, da han fik øje på dolken, der hang i en skede ved den andens hofte. Det så ud til at være en af dem med bloddrille, og han kunne ikke få øjnene fra den. Når manden gik med dolk, ville han

sandsynligvis også stikke med den, hvis han satte efter Henning og indhentede ham. Han gøs. Det kunne ende med, at han lå et sted i plantagen med dolken mellem skulderbladene.

Han følte sig syg, og da han ikke turde vende ryggen til, måtte han gå lige på. Han skubbede døren til stuen lidt mere op og begyndte langsomt at liste sig ind på den anden, der var optaget af noget på bordet.

Det tegnede til, at bagholds-angrebet skulle lykkes. Han var så tæt på nu, at han kunne se de fine rynker i den svære nakke, der var klippet tæt med maskine. Lige under øreflippen var maskinen smuttet, og huden lyste hvidt i et lille hak i det mørke hår.

Flasken lå godt i hånden, og baghovedet udgjorde et perfekt mål, hvis det blot blev, hvor det var. Men det gjorde det ikke. Den store mand i vindjakken trådte til side og dukkede sig, netop som slaget faldt, og

Henning nåede lige at opfatte hvorfor. Han så i et glimt spejlbilledet af sig selv svinge flasken i ruderne ud til terrassen. Den anden havde set det samme og nået at dukke sig. .

Derefter gik det hurtigt. Henning forsøgte sig med flasken igen, og denne gang nåede han lige at fatte, hvorfor det nu gik rigtig galt. Han blev grebet foran i sweateren og rystet ubehersket af en hånd, der tog så hårdt, at han kunne mærke knoerne presse mod brystkassen. Da han i det samme så dolken blinke i lyset for sig, forstod han, at den anden ikke engang behøvede at bruge højre hånd for at ruske ham som en tøjdukke. Men meget mere fik han sikkert heller ikke fat i. Måske bemærkede han slet ikke, at dolken

ramte, og at bladet trængte ind. Og som han lå nu på det hvidskurede plankegulv og stirrede op i loftet, kunne han i alt fald ikke se blodet.

Den store mand i vindjakken gik hen til telefonen i vindueskarmen og drejede et nummer. „Jensen ude fra Fyrrestien,“ sagde han, da han fik forbindelse til politistationen. „Jeg er herude nu. Jeg blev overfaldet af en skiderik, der må have gemt sig i huset... Han var ekstremt voldelig, og det var nær gået galt... Jeg er alene. Magda blev heldigvis hjemme. Hun havde fået et hysterisk sammenbrud ved synet af det paphoved.

Han rendte rundt i hendes kluns og sad og labbede min dyre whisky i sig... En tyveknægt og voldsmand, så det var simpelt nødværge... Selvfølgelig rører jeg ikke noget, men tag og kom i en fart, så jeg kan få tørret op.